

vil tage med til sin tid, når vi skal diskutere retsreformen.

Aage Frandsen (SF):

I SF er vi enige i det principielle, som ligger i forslaget fra Det Konservative Folkeparti, og vi var også enige i det, som lå i Straffelovrådets synspunkter om toinstansprincippet. Der er noget underligt i, at man, når det drejer sig om mindre sager, et andet sted kan få prøvet, om man nu har gjort det eller ikke har gjort det, om man nu er skyldig eller ikke er skyldig, men når det drejer sig om de virkelig alvorlige ting, som har været omkring en nævningedomstol, jamen så er det én gang for alle afgjort, at man er skyldig. Det er i strid med enhver almindeligt retssikkerhedsprincip, og det er da også derfor ikke overraskende, at man i internationale sammenhænge fremhæver, at det er væsentlige principper, som man skal følge. At vi så må tage forbehold over for noget af det, fordi vi ikke lever op til det selv, er, hvad det er, men det afgørende er altså, at det er et problem, at vi har det system, vi har.

Så er spørgsmålet: Hvor hurtigt kan vi gøre det? Og dér er det klart, at man er nødt til at se det i sammenhæng med en større retsreform. Det er vi helt indstillet på. Justitsministeren kom ikke med synspunkter i retning af, hvor længe vi skulle være tålmodige. Men man må jo nok sige, at de mennesker, der i dag bliver dømt i en nævningesag, jo har et problem med hensyn til deres retssikkerhed i øjeblikket, hvis vi er enige om, at toinstansprincippet er rigtigt. Det skal man så afveje i forhold til, at man selvfølgelig skal gøre sit arbejde grundigt.

Jeg har tidligere fremhævet den måde, man lovgiver på fra Justitsministeriets side, som noget af det mest positive, nemlig at man har forskellige råd siddende, som grundigt fremlægger deres synspunkter, og derefter lovgiver vi. Det var der andre ministerier der godt kunne lære noget af, også det, at man tillige inddrager andre end netop ministeriets egne folk i forbindelse med det lovforberedende arbejde. Det er virkelig et godt princip, og det er også derfor, vi må sige, at det princip selvfølgelig også skal anvendes i forbindelse med diskussionen om toinstansprincippet.

Men vi er som sagt enige i forslagsstillernes tankegang. Vi er også enige i, at det drejer sig om, at byretterne i den forbindelse så skal ind, for Højesteret skal bruges til de helt alvorlige sager.

At det har nogle konsekvenser for en retsreform, er rigtigt, og dér kan man selvfølgelig diskutere forskellige synspunkter om retssikkerhed. Jeg mener, at domstolenes kvalitet, deres viden, deres kompetence er den væsentligste del omkring retssikkerheden. Jeg hørte godt Venstres ordfører fremhæve, at det er vigtigt, at man i byerne har domstole osv., men der er jo en række byer, der ikke har det. Mit indtryk er altså, at de overlever alligevel. De har også advokater, fordi advokater godt kan fungere, uden at der er en domstol i nærheden. Jeg har indtryk af, at advokaternes indtjening primært er andre steder, end når det drejer sig om det, der foregår ved domstolene. Så jeg er egentlig ikke så bekymret for, at man er nødt til at kigge på den slags ting.

Jeg er godt klar over, at når retsreformen kommer, får vi en diskussion, som virkelig bliver noget, der kalder tingene frem. Og til spørgsmålet om at sikre, at landet ikke mister forskellige ting rundt omkring – at de mindre samfund også har forskellige ting – vil jeg nok sige, at det altså ikke er på retssikkerheden, man skal give køb for at kunne sige, at det er vigtigt, at vi har en lille byret i hver eneste by. Det mener jeg altså ikke er nødvendigt.

Men den tid, den glæde. Derfor vil jeg nøjes med at sige, at vi støtter princippet i forslaget, men vi må altså sige, at vi ikke synes, at Det Konservative Folkeparti skal ønske forslaget til afstemning i den her folketingsssamling, ud fra en betragtning om, at vi så står i det dilemma, at vi er enige i det og vi selvfølgelig godt kan vedtage det og henvise justitsministeren til at gå i gang med det, men så vil vi alligevel have det forbehold, at justitsministeren skal sørge for, at det ses i en større sammenhæng.

Så med det tilsagn, som vi har fra justitsministeren, mener jeg i virkeligheden, at det er det samme, som at forslaget er, om man vil, vedtaget i en eller anden udgave. Det kunne man måske så klare i forbindelse med, at man afgiver en beretning om sådan noget. Så kan man bedre se tingene i deres helhed, og det er jo altså ikke det afgørende at få forslaget vedtaget i Folketinget, men at få indholdet tilgodeset. Det er jo en politisk tilkendegivelse fra Folketingets side, som justitsministeren så skal rette sig efter. Det har jo ikke mere juridisk binding, at man vedtager et beslutningsforslag, end en beretning i Folketingets Retsudvalg har.